

Joan Pau II i el seu llegat de santedat

Joan Pau II va canviar el món amb "l'única força d'una vida inqüestionablement santa". Un any després, Mons. Xavier Echevarría recorda el funeral pel pontífex i reflexiona sobre el seu llegat.

03/04/2006

En la nostra memòria roman, inoblidable, la imatge del vent desordenant les pàgines d'una Bíblia oberta sobre un simple taüt de fusta davant la basílica de Sant Pere.

Entorn semblava haver-se congregat el món sencer: cardenals, reis, presidents, fidels corrents, líders religiosos, periodistes i, sobretot, joves arribats de tots els racons de la terra. Moltes altres persones contemplaven l'escena des de casa.

Joan Pau II va gastar la seva vida anant a l'encontre de la gent, i en el seu funeral el món enter li va retornar el gest: va anar al seu encontre. Amb l'única força d'una vida inqüestionablement santa, el Papa mort havia aconseguit atreure fins i tot aquells que no pensaven com ell. Com un silenciós imant, s'havia convertit en un punt de convergència de la unitat, la caritat, el respecte mutu i la bona voluntat.

Encara és aviat per fer un balanç d'una vida tan rica però en recordar els esdeveniments del passat abril és inevitable preguntar-se: quin és el llegat permanent de Joan Pau II?

L'historiador Christopher Dawson va dir en una ocasió que “per a canviar el món, el cristià en té prou amb ser”, i no sembla precipitat afirmar que, en tant que cristià, Joan Pau II ho fou.

És clar que Joan Pau II ha canviat el paper del papat en el món. A Roma la sensació de la seva presència es manté viva i real en la interminable fila de pelegrins que resen davant la seva tomba i en les multituds que acudeixen a escoltar el seu successor.

Encara que va ser un Papa de moltes paraules (homilies, discursos, encícliques, poemes, llibres, i fins i tot obres de teatre), Joan Pau II sabia millor que ningú que el seu impacte més profund no seria el que poguessin provocar els seus textos o les seves paraules, per molt valuoses que fossin. En efecte, potser el que recordarem millor són les seves accions simbòliques: la primera

visita a Polònia; la seva trobada en la presó amb Alí Agca; l'entesa espontània amb nens i malalts; el costum de besar el sòl d'un país gens més descendir de l'avió; el silenci eloqüent en la finestra papal a causa del sofriment... Eren signes tangibles d'alguna cosa molt més profunda.

En una ocasió, després de ser hospitalitzat, va parlar sobre la necessitat de predicar “l'evangeli del sofriment”. I quan, en silenci, van arribar els seus últims dies –durant la Setmana Santa, que commemora el misteri de la mort i l'esperança en la vida eterna–, van ser el seu sofriment i la seva mort el que va atreure i retenir l'atenció del món sencer. La personalitat, l'amor i el sacrifici tenen el seu propi llenguatge, i per mitjà d'ell milions d'homes i dones que mai no llegiran una *encíclica “van escoltar” clarament el seu missatge durant aquells dies.

Però, sobretot, Joan Pau II va voler preparar a l'Església per a servir la humanitat en el nou Mil·lenni. I bé sabia el Papa que el major regal que l'Església pot oferir al món és la santedat “encarnada” en persones: és a dir, sants, sempre necessaris i sempre escassos.

Un dels sants que canonitzà, Josepmaria Escrivà, va escriure: “Aquestes crisis mundials són crisis de sants”. Tots coneixem l'impacte que han causat en la història les vides d'Agustí, Benet, Francesc d'Assís, Tomàs d'Aquino o Joana d'Arc. En canvi, quants podrien recordar els noms dels papes o dels emperadors que van dominar el món durant la vida de cadascun d'ells? A través dels segles, són els sants els qui enriqueixen realment la vida intel·lectual i espiritual de l'Església i del món, modelant les ments, els cors i les vides de milions de persones.

És de la major importància el fet que Joan Pau II canonitzés més sants que tots els seus predecessors junts. Amb la vista posada en el nou mil·lenni, va escriure: “Dono gràcies al Senyor que m’ha concedit beatificar i canonitzar durant aquests anys a tants cristians i, entre ells molts laics que s’han santificat en les circumstàncies més ordinàries de la vida. És el moment de proposar de nou a tots amb convicció aquest «alt grau» de la vida cristiana ordinària. La vida sencera de la comunitat eclesial i de les famílies cristianes ha d’anar en aquesta direcció” (*Novo millennio ineunte*).

Aquestes canonitzacions no eren un simple reconeixement del servei heroic i les virtuts dels sants, sinó també un record urgent de la vocació a la qual està cridat tot cristià. En efecte, els sants canonitzats per Joan Pau II –homes i dones que realment van ser cristians i en conseqüència

van canviar el món– són, alhora, un regal i un repte per a un món al qual mai no faltaran els problemes. Són un impressionant llegat de santedat, potser el major llegat que ens deixa Joan Pau II, almenys fins que ell mateix pugui ser contat entre els sants: aquest dia, el seu gran llegat ja no seran els sants que ell canonitzà, sinó el sant que ell mateix ha estat.

+ **Xavier Echevarría**

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/joan-pau-ii-i-
el-seu-llegat-de-santedat/](https://opusdei.org/ca-ad/article/joan-pau-ii-i-el-seu-llegat-de-santedat/) (09/04/2026)